

[Poul Boeg.]

allergroveste, normalt internationalt prægede forhold.“

Dette står for os som en særdeles central udtalelse, som vi er meget glade for er kommet med her. Også på det grundlag kan vi altså som sagt ikke dele de betæneligheder, vi har hørt fra anden side.

Jeg kan derfor slutte med sammenfattende at sige, at også for så vidt angår dette justitsministerielle lovforslag, kan centrumdemokraterne give tilsagn om at medvirke til en velvillig og hurtig udvalgsbehandling.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal heller ikke opholde mig ved de forslag, der er konsekvenser af de love, vi i øvrigt har behandlet i dag, men også opholde mig ved de ændringer, der drejer sig om §§ 16-18 og senere om narkotikakriminaliteten.

De persongrupper, §§ 16-18 handler om, er jo nogle af de allerdårligst stillede både med hensyn til begavelse, psykisk stabilitet og social status, som vi har i landet, og det er naturligvis rigtigt, at de principielt er straffri. På den anden side finder jeg også, det er rigtigt, at de, der aktuelt i gerningsøjeblikket må skønnes at være tilregnelige, også skal behandles som andre borgere og straffretligt bør ligestilles med disse. Det er imidlertid vigtigt at slå fast, at netop disse mennesker kan være vanskelige at resocialisere, fordi de én gang er kommet skævt ind på samfundet, og det er derfor vigtigt, at vi i løbet af udvalgsarbejdet nøjere får uddybet, hvad der egentlig er tænkt på med begrebet „særlige omstændigheder“, sådan at det bliver klart for os og for de mennesker, der skal arbejde med denne lov, hvornår der kan idømmes straf, og hvornår der ikke kan. Vi mener, at mange aspekter skal trækkes ind, når man skal beslutte straffrihed eller strafegnethed, og er derfor lidt betænkelige ved, at kravet om, at der skal foreligge lægeerklæring, bortfalder; det vil vi også gerne have nærmere belyst i udvalgsarbejdet.

Men netop fordi det er en gruppe, der skal behandles med varsomhed, vi her har med at gøre, er vi ikke tilfreds med, at man stadig opretholder reglen om, at der kan idømmes åndssvageforsorg, også hvis den pågældende ikke er klart åndssvag. Det har vist sig meget vanskeligt for åndssvageforsorgen

at resocialisere personer, der føler sig fejlanbragt, og det gælder mange i den gruppe, vi har med at gøre i den heromhandlede lov. Også personalet på vores institutioner oplever mange gange, at klienterne er fejlanbragt, og at det er et dårligt udgangspunkt for udbytterig behandling.

Vi må derfor bede ministeren om at skaffe os nødvendigt materiale til belysning af disse menneskers situation, så vi under udvalgsarbejdet kan nå frem til andre og bedre anbringelsesmuligheder end dem, der eksisterer i dag.

Vi mener ud fra et princip om integration og ikke-adskillelse mellem forskellige grupper af mennesker, at også denne gruppe af svagt begavede, måske åndssvage lignende, må kunne anbringes sammen med andre mennesker i mindre lukkede, mindre institutionsprægede miljøer, hvor der kan stilles krav til dem på en helt anden måde om selv at medvirke i deres resocialiseringsproces.

Derimod er vi meget glade for, at vi nu får ophævet den tidsbestemte straf også for disse persongrupper.

Det næste forslag, jeg skal opholde mig ved, er forslaget om forhøjelse af strafferammen for grove narkotikaforbrydelser. Ved fremsættelsen i sidste samling gik mit partis daværende ordfører, hr. Poul Dam, ind for forslaget. Jeg skal sige, at vi stadig væk gerne vil drøfte det, men at vi nok alligevel i den tid, der er gået, har fået en vis skepsis over for forslaget.

Det er en helt klar betingelse for vores medvirken til den høje strafferamme, at den kun bliver brugt i forhold, hvor det udelukkende er forhandlere af hårde stoffer, det drejer sig om, og ikke dem, der både er brugere og forhandlere, og det er der jo desværre mange der er. At vi har et alt for stort stofmisbrug i den vestlige verden, er et symptom på sygdom i samfundet, og det, vi gør, når vi forhøjer strafferammen, er, at vi angriber symptomet i stedet for at tage fat på årsagen til det kolossale misbrug, vi har fået i hele Vesteuropa.

De sidste rapporter, vi har fået, viser en klar udvikling i retning af, at det er de socialt dårligt stillede, der bliver misbrugere. Det er dem, der har sværest ved at klare sig i det konkurrencesamfund, vi har skabt. Stofmisbruget blive klassebestemt, og den kriminalitet, der følger med, bliver det også. Salget